

DRYGANCIK (1) *sb m*

V sg drygãnciku.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od., „drygant” ‘ogier’; tu: iron:

*W przen: Milánowfcy. SZkodá že nam to gniazdo iuż ták márníe ginie/ [...] Bo nie słyfzē przez íáíec by Głázowie rodzą. Wfzákże cí Wáláfzkowie w to traphíáíą piékníe/ Ze íie go prędzey drugi niż on íego złékníe. Nie rádżęc go nádgániáć pánie Drygancíku/ Bo pewnie v Wáláfzká będzysz prętko w łyku. *PaprPan Z2v.**

KN